

Konstanty Ildefons Gałczyński

Találkozás anyámmal

(Spotkanie z matką)

-részletek-

Ő mutatta meg legelőbb a holdat
és az első havat a fenyőkön,
az első esőt.

Kicsi voltam akkor, akár a kagylócska,
anyám fekete szoknyája úgy zúgott, mint a Fekete tenger.

Éj.

Lámpából kifogy a petróleum.
Fülemnél szúnyog lamentál.
És anyám, talán épp te lennél
e pár csillag a sötét égen?

Vagy a tavon fehér vitorla vagy?
Avagy tört partoknál a hullám?
Tán kezéd szórta be kéziratom
lapjait csillagfényes porral?

Talán a napnak déli órája vagy,
méhek tánca augusztus arany termiben?
Tegnap a sás közt találtam –
eme hajtút. Nem a tiéd?

(...)

Mint egész doboz karácsonyfagyertya,
mely a tálaló hátsó zúgában akadt kezünkbe,
gondolatunk oly hirtelen tör elő,
szívünkre dobban és megremegteti.

Ilyen gyertyákat vett egykor a mama.
Most bóbiskolnak. Akarat szunnyad bennük.

Csak bontsd ki, csak gyújtsd őket lángra
s meglátod egyszer majd megjelenik:
a gyertyák fényében drága arcélének mása.
Anyám ujját emeli. A szél elcsendesedik.

Kezét és haját csókold anyámnak,
majd utcák során szórd szét a havat,
hogy villogjon, hogy csikorduljon.

Aztán a lámpásokat remegő fénnel
zárd bőröndbe. S nyisd ki éjjel,
ha az úton szerencsétlenség ér.

□

Nyár az erdőn. A fenyvesekben zöldes sötét.
Zsálya. Vadsóska nő.
Az ég felhőket babrál. Madár pislant.
A füvek közt dongó száll.

Mint hulló levelek, sárga és fehér lepkék raja.
Csend és fény remeg.
És amott távol, nagyon távol a homokdomb mögött is,
lobog a nyár.

□

Az ég vasárnapi kisváros, s a csillagok
házak ablakából bámulnak a földre,
és tudjuk, csillagoknak száma végtelen
és valamennyi égészínkék szemű.

Ott a sarokban pedig, a balkonos lakásban,
hol az egyik ablakban a virág piros,
s a másik ablak, szintén virágos...

Ott laksz te. És tűzkaparóval
a tűzhely rácsát igazítod. És sírsz.
Mert oly régen vársz rám az ebéddelel.

(...)

Lesniczómka Pranie, 1950

*

Hold porának (*Pylem księżycowym*)

Hold porának lenni szépséges talpadon,
szélnek pántlikádban, fehér tejnek bögrédben,
cigarettnak szádban, ösvénynek virágok közt,
padnak, hol megpihensz, könyvnek, mit olvasol.

Átjárni lényed, mint teret körbevonni,
drága szemed fénye előtt évszakoknak lenni,
kályhában tűznek, és tetőnek, mely téged véd
eső elől.

1946.

*

Furcsa eset a Nowowiejska utca sarkán

(Dziwny wypadek na rogu Nowowiejskiej)

Majdnem negyvenen mentek ők.
Mint mindig. Vasárnap.
Az egyik sóhajtott nagyot.
S mindannyian megálltak.

Csodát látva csodálkoztak,
világolt a hold az égnek.
Bámulta mind, amit látott,
mint borjú újkaput ha nézhet.

A holdnak munkastílusa,
nos – fénylik, mikor égre hág.
Aztán a poéta meg ilyen.

E-ej poéták, poéták.

1949